

Věc C-16/24 [Sinalov]ⁱ**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

11. ledna 2024

Předkládající soud:

Sofijski gradski sad (Bulharsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

11. ledna 2024

Trestní řízení vedené proti:

YR

WV

AN

WY

Předmět původního řízení

Spor o příslušnost vedený mezi vnitrostátním soudcem a ředitelem správy soudu o způsobu, jakým má být uplatňována zásada náhodného výběru při přidělování věcí, která platí v členském státě. Dodržení zásady nezávislosti soudu jako výraz právního státu, pokud je systém náhodného přidělování věcí koncipován a používán tak, že vnitrostátnímu soudci neumožňuje samostatně posoudit svou příslušnost k projednání trestní věci, která mu byla přidělena ředitelem správy soudu, což má za následek, že poté, co tento soudce věc postoupil bez souhlasu ředitele správy soudu z důvodu příslušnosti přímo jinému soudci téhož soudu a tento jiný soudce věc převzal k projednání a – rovněž bez souhlasu ředitele správy soudu – považoval za nezbytné vyslechnout účastníky dotčeného řízení ohledně otázky jeho příslušnosti k projednání věci, bylo proti oběma vnitrostátním

ⁱ Projednávaná věc je označena fiktivním jménem, které se neshoduje s pravým jménem některého z účastníků řízení.

soudcům zahájeno kárné řízení pro poškozování vážnosti justice a porušení úřední povinnosti.

Předmět a právní základ předběžné otázky

Výklad unijního práva na základě článku 267 SFEU

Předběžná otázka

Je s čl. 19 odst. [1 druhým pododstavcem] SEU a článkem 47 Listiny slučitelný takový výklad vnitrostátního zákona, který jako zásadu výkonu spravedlnosti stanoví náhodný výběr mezi soudci za účelem určení, který z nich má projednat trestní věc a rozhodnout o ní, podle kterého musí být v případě pochybností, zda byla tato zásada porušena ve věci již přidělené ředitelem správy soudu, tyto pochybnosti vyjasněny tak,

1. že se jedná o soudní otázku a rozhoduje o ní soud rozhodující ve věci – i po slyšení účastníků řízení a v řízení o opravném prostředku, nebo
2. že se jedná o administrativní otázku a toto posouzení přísluší pouze řediteli správy soudu,

a dále výklad, podle kterého v případě, že soudce, jemuž byla věc přidělena, má za to, že podle uvedené zásady má ve věci rozhodovat jiný soudce a věc tomuto soudci postoupí a tento druhý soudce, který věc obdržel, rozhodne, že nejprve vyslechne účastníky v kontradiktorním řízení a pak samostatně rozhodne o otázce vlastní příslušnosti, se tyto dva soudci dopustí kárného přestupku, protože svým jednáním poškozují vážnost justice a porušují své úřední povinnosti?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva a judikatura

Smlouva o Evropské unii (dále jen „SEU“), zejména čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec;

Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), zejména článek 47;

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti (Úř. věst. 2008, L 300, s. 42);

Rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. října 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami (Úř. věst. 2004, L 335, s. 8);

Rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596;

Rozsudek ze dne 20. dubna 2021, Republika, C-896/19, EU:C:2021:311;

Rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982;

Rozsudek ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – prostředek nápravy, C-824/18, EU:C:2021:153;

Rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, Komise v. Polsko (Nezávislost obecných soudů), C-192/18, EU:C:2019:924;

Rozsudek ze dne 24. června 2019, Komise v. Polsko (Nezávislost Nejvyššího soudu), C-619/18, EU:C:2019:531.

Vnitrostátní právní předpisy

Nakazatelen-procesualen kodeks (trestní řád), zejména čl. 42 odst. 2, čl. 44 odst. 1 a článek 258.

Zakon za sadebnata vlast (zákon o organizaci soudů, dále jen „ZSV“), zejména čl. 9 odst. 1, články 86 a 109, čl. 307 odst. 2, články 308 a 327 a čl. 360b odst. 1 a odst. 6

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Od 30. října 2014 bylo u Specializovaného trestního soudu (Specializiran nakazatelen sad, Bulharsko) zahájeno trestní řízení proti čtyřem osobám pro účast na organizované zločinecké skupině za účelem páchaní daňových trestných činů – neodvádění daně z přidané hodnoty. Domnělé trestné činy byly spáchány v období od ledna 2008 do 27. března 2012.
- 2 Trestní věc byla náhodným elektronickým výběrem mezi všemi soudci přidělena soudci Ivo Hinovi. Jednání se konalo před senátem se dvěma přísedícími. Z důvodu úmrtí jednoho z přísedících v roce 2021 a s přihlédnutím k zásadě neměnnosti soudního kolegia nařídil soudce Ivo Hinov (dále jen „soudce I. H.“) dne 19. října 2021, že jednání bude zahájeno znovu.
- 3 Dne 27. července 2022 byl zrušen Specializovaný trestní soud (Specializiran nakazatelen sad) a věc byla z důvodu příslušnosti postoupena Městskému soudu v Sofii (Sofijski gradski sad, Bulharsko) (dále jen „SGS“). U tohoto soudu byl jako soudce znovu zaměstnán soudce I. H., který v této funkci působí i v současnosti.
- 4 Dne 4. srpna 2022 použil ředitel správy oddělení trestních věcí u SGS mechanismus pro přidělování věcí v souladu se zásadou náhodného výběru mezi všemi soudci soudu. Věc byla přidělena soudkyni Christince Kolevě (dále jen „soudkyně Ch. K.“). Ta dne 27. září 2023 bez projednání právních otázek ve věci

konstatovala, že pro rozhodnutí ve věci je příslušný soudce I. H. Věc mu proto postoupila.

- 5 Soudce I. H. přijal dne 3. října 2023 soudní rozhodnutí, kterým nařídil konání veřejného zasedání za účelem slyšení účastníků řízení zejména k otázce, zda byla dodržena zásada náhodného přidělení věci. Účastníci řízení se vyjádřili v tom smyslu, že soudkyně CH. K. se dopustila nesprávného právního posouzení, protože soudce nemůže věc postoupit k projednání jinému soudci. Mají za to, že věc musí být postoupena řediteli správy soudu, který musí věc znovu přidělit novým náhodným výběrem.
- 6 V usnesení ze dne 23. listopadu 2023 soudce I. H. prohlásil, že zákonodárce určil náhodný výběr jako zásadu organizace soudnictví a že každý soud je oprávněn posoudit svou vlastní příslušnost. Má tedy za to, že se jedná o soudní otázku (tedy o otázku, o níž musí – i v řízení o oprávněném prostředku – rozhodnout soud) a nikoliv o otázku administrativní (tedy otázku, o které musí rozhodnout ředitel správy soudu).
- 7 Příslušný odvolací soud v řízení o oprávněném prostředku podaném proti rozhodnutím tohoto soudce následně konstatoval, že pouze ředitel správy soudu je oprávněn posoudit, zda při původním přidělení věci byla dodržena zásada náhodného výběru.
- 8 Nařízením ze dne 22. prosince 2023 zahájil ředitel správy soudu kárné řízení proti soudkyni Ch. K. a soudci I. H. Soudkyni Ch. K. je ve skutkovém ohledu kladeno za vinu, že věc nepostoupila řediteli správy k novému přidělení (a kromě toho řízení nezastavila a neprohlásila svoji podjatost), zatímco soudci I. H. je kladeno za vinu, že akceptoval, že bude projednávat věc, která mu nebyla řádně přidělena v souladu s požadavky ZSV. V právním ohledu bylo chování soudkyně a soudce kvalifikováno jako „jednání poškozující vážnost justice, které je porušením úřední povinnosti“.

Hlavní argumenty soudce a ředitele správy soudu

- 9 **Soudce I. H.**, jehož senát je předkládajícím soudem, který Soudnímu dvoru¹ předložil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, má za to, že tím, že jej předseda SGS disciplinárně stíhá, je porušováno jeho právo na svobodné posouzení jeho příslušnosti k projednání trestní věci v rámci jeho všeobecných pravomocí jako soudce. Podle jeho názoru vyvstávají v této souvislosti přinejmenším dvě zásadní otázky. První otázka je, zda předkládající soud musí uznat, že mu ve skutečnosti nepřísluší o této otázce rozhodnout, což by znamenalo, že přiznává, že toto posouzení může učinit pouze ředitel správy soudu. Druhá otázka zní, zda

¹ Pozn. překl.: Původní žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 11. ledna 2024 byla podána soudcem jako jednotlivcem v jeho funkci předsedy senátu. Usnesením ze dne 15. ledna 2024, které bylo Soudnímu dvoru doručeno dne 17. ledna 2024, potvrdil jeho rozhodnutí celý senát, tedy soudce a dva přísedící.

dosavadní jednání předkládajícího soudu, která směřují k posouzení jeho vlastní příslušnosti, skutečně představují kárný přestupek a tedy důvod pro odmítnutí sebe sama, protože dotčený soudce učiněním soudních úkonů v určité věci znevažuje dobré jméno justice a ve věci nemůže dále rozhodovat.

- 10 Předkládající soud ve zkratce popisuje způsob a praktické účinky zásady náhodného výběru při přidělování věcí. Upozorňuje na skutečnost, že nový systém byl zaveden s cílem omezit libovůli při přidělování věcí, o němž tradičně rozhoduje výhradně předseda soudu. Náhodný výběr se provede, jakmile je věc u soudu zahájena. Existují dvě podoby náhodného výběru. Může se jednat o (i) „automatický“ náhodný výběr (rovnoměrným elektronickým přidělením podle pořadí doručení), v tomto případě je věc přidělována mezi všemi soudci, v projednávané věci na oddělení trestních věcí SGS. Tento postup platí pro případ, kdy je soudu věc předložena poprvé. Náhodné přidělení může být prováděno rovněž formou (ii) „výběru konkrétního soudce“, tedy „manuálním přidělením“. Druhý postup se používá zejména v případech, kdy věc byla nejprve přidělena určitému soudci, který ji pak postoupil jinému orgánu (např. státnímu zastupitelství k opravě procesní vady, nebo jinému soudu, který považuje za příslušný) a tatáž věc se pak opět vrátí k původnímu soudu. V tomto případě se věc přiděluje přímo těmto soudci.
- 11 Podle názoru předkládajícího soudu neobsahuje vnitrostátní právo žádné informace o tom, která osoba je oprávněná posoudit, zda ředitel správy soudu řádně vykonal svou pravomoc dodržet zásadu náhodného výběru. Konkrétně se jedná o to, zda věc správně podle první možnosti přidělil některému ze všech soudců nebo zda ji musel přidělit podle druhé možnosti, tedy jednomu určitému soudci. Předkládající soud má za to, že v tomto ohledu lze zastávat dva názory.
- 12 Podle prvního názoru znamená skutečnost, že vnitrostátní zákonodárce stanovil náhodný výběr jako organizační zásadu výkonu spravedlnosti, že tento náhodný výběr je podstatným prvkem zákonnosti soudního řízení. Platí proto obecná zásada, že soudce, kterému je věc přidělena, je oprávněn posoudit svou vlastní příslušnost, včetně otázky, zda byla při přidělení věci dodržena zásada náhodného výběru. Podle tohoto názoru se zásada náhodného výběru realizuje ve dvou stupních. V prvním stupni ji naplňuje ředitel správy soudu, který věc přidělí jednomu určitému soudci a přitom podle svého uvážení použije jednu z podob náhodného výběru. K tomu dochází v administrativním řízení bez účasti stran. Ve druhém stupni soudce, kterému byla věc přidělena, provede samostatné posouzení, které v rámci soudního řízení zahrnuje všechny s tím spojené záruky – slyšení účastníků řízení a kontrolu nadřízenými stupni.
- 13 Druhý názor spočívá v tom, že kontrola dodržování této zásady přísluší pouze řediteli správy soudu. Má-li soudce, kterému byla věc přidělena, za to, že mu byla přidělena nesprávně, musí nejprve uvědomit ředitele správy soudu, který posoudí, zda musí věc přidělit znovu. Tento názor zastává odvolací soud a ředitel správy SGS, který zahájil kárné řízení proti soudci I. H. a soudkyni H. K. **Ředitel správy soudu** má za to, že pouze on je oprávněn k tomuto posouzení a soudkyně Ch. K.

proto měla věc nejprve s příslušným odůvodněním postoupit jemu, aby následně mohl rozhodnout o příslušnosti k novému přidělení. V souladu s tím měl soudce I. H. věc poté, co ji obdržel od soudkyně Ch. K., předat přímo řediteli správy, aby on sám toto posouzení provedl, namísto toho, aby sám rozhodl o tom, zda je oprávněn věc projednávat bez souhlasu ředitele správy dotčeného soudu.

- 14 Předkládající soud ovšem zdůrazňuje, že na základě vnitrostátního práva není jasné, zda ředitel správy soudu při posouzení příslušnosti soudce k projednání a rozhodnutí ve věci má v určitém aspektu – dodržení zásady náhodného výběru – řídicí pravomoc vůči soudci.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 15 Předkládající soud předně poukazuje na skutečnost, že v původním řízení se jedná o zjištění viny nebo nevinu osob, které jsou obviněny z účasti na organizované zločinecké skupině a z podvodů na dani z přidané hodnoty. V případě odsouzení by se trestní sazba musela řídit rámcovým rozhodnutím Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti a rámcovým rozhodnutím Rady 2004/757/SVV ze dne 25. října 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami. Vzhledem k tomu, že se v původním řízení použije sekundární právo, použije se rovněž čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a článek 47 Listiny. Původní řízení musí projednávat soud, který je ve smyslu unijního práva nezávislý.
- 16 Podle názoru předkládajícího soudu přitom jde v první řadě o nezávislost soudce při využití svého práva na posouzení jeho příslušnosti pro projednání určité věci (příslušnost z hlediska uplatnění zásady náhodného výběru). Je proto nezbytné přezkoumat, zda je tato nezávislost ohrožena, pokud toto posouzení může provést pouze ředitel správy dotčeného soudu a pokud je názor dotčeného soudního kolegia, že pouze toto kolegium je k tomu oprávněno, považováno ředitelem správy soudu za kárný přestupek.
- 17 V této souvislosti předkládající soud poukazuje na to, že podle názoru Soudního dvora je organizace soudů sice otázkou vnitrostátního práva, avšak tato organizace musí zajistit nezávislost soudů, aby zaručila ochranu právního státu jako hodnotu prvořadého významu. Totéž platí i pro podobu ustanovení upravujících kárná řízení vedená proti soudcům.
- 18 Předkládající soud připomíná, že Soudní dvůr vychází z toho, že nezávislost soudců jako taková platí vůči zákonodárné i výkonné moci. V projednávané věci ovšem otázka nezávislosti soudce vyvstává ve světle jeho vztahů k řediteli správy soudu, a to pouze v jednom aspektu, totiž posouzení řádného použití zásady náhodného výběru, který již učinil ředitel správy soudu.
- 19 Je ovšem nezbytné poukázat na to, že úkolem ředitele správy soudu je vytvořit nezbytné podmínky k prosazování spravedlnosti, avšak že on sám v dotčené věci

spravedlnost nevykonává. Předseda dotčeného soudu proto v rámci soudního systému při výkonu svých pravomocí při přidělování věcí vykonává pouze prováděcí a nikoliv soudní pravomoc. Tyto pravomoci jsou jasně vzájemně vymezeny. Soudní pravomoci vykonává soudce (ve vztahu k věci, o které rozhoduje) a výkonné pravomoci vykonává ředitel správy (ve vztahu k soudu, který řídí).

- 20 Kromě toho je podle judikatury Soudního dvora prvkem nezávislosti soudu jeho neovlivnitelnost ve vztahu k vnějším skutečnostem. V původním řízení tato otázka vyvstává v tom smyslu, že vnější skutečnost – ředitel správy soudu – trvá na tom, že pouze on může v souladu se zásadou náhodného výběru rozhodnout, který soudce má věc projednávat.
- 21 Soudní dvůr dále připomíná, že požadavek nezávislosti předpokládá, že soudce vykonává soudní funkce zcela samostatně, není podřízen a od nikoho nepřijímá příkazy či pokyny jakéhokoli původu, čímž je chráněn před vnějšími zásahy nebo tlaky, které by mohly narušit nezávislost rozhodování jeho členů a ovlivnit jejich rozhodnutí.
- 22 Ředitel správy soudu v původním řízení odmítl, že soudce má možnost posoudit svou vlastní příslušnost, protože podle jeho názoru má v této otázce monopol a jeho rozhodnutí je pro soudce závazné. Podle názoru předkládajícího soudu se přitom jedná o formu vnějšího tlaku, pokud jde o otázku v souvislosti s uplatněním zásady výkonu spravedlnosti. Ředitel správy soudu je ovšem ve vztahu k výkonu spravedlnosti externí osobou.
- 23 Podle názoru předkládajícího soudu je nezbytné chápat judikaturu Soudního dvora použitelnou na projednávanou věc tak, že požadavek nezávislosti soudce platí od okamžiku, kdy bylo určeno, že má určitou věc projednat a rozhodnout v ní. Od tohoto okamžiku se jeho nezávislost stává hodnotou, od tohoto okamžiku již na něj nesmí být vyvíjen tlak ohledně rozhodnutí, která při projednávání této věci přijímá. Totéž platí pro rozhodnutí, která se týkají jeho vlastní příslušnosti.
- 24 V původním řízení ředitel správy soudu věc původně řádně přidělil soudkyni Ch. K. Nelze souhlasit s názorem, že ta je i nadále pod jeho kontrolou a nemůže sama rozhodnout o otázce své příslušnosti k projednání a rozhodnutí v této věci podle zásady náhodného přidělení, nýbrž jej namísto toho musí požádat o nové přidělení věci. Je-li totiž uznáno právo Ch. K. samostatně posoudit vlastní příslušnost k projednání věci, pak to znamená i uznání jejího práva věc samostatně postoupit soudci I. H., má-li za to, že by věci měl projednávat on. Z toho vyplývá nezbytnost uznat právo soudce I. H., aby po obdržení věci sám posoudil, zda je podle zásady náhodného výběru příslušný k projednání věci, včetně práva rozhodnout o slyšení účastníků řízení předtím, než učiní závěr, a to bez toho, aby toto rozhodnutí přenechal řediteli správy soudu.
- 25 Pokud bychom naproti tomu sdíleli názor ředitele správy soudu, vedlo by to k tomu, že soudce, který má určitou věc projednat a rozhodnout v ní, by ve vztahu

k určitému aspektu své příslušnosti k projednání a rozhodnutí byl zcela závislý na vůli ředitele správy soudu bez toho, aby sám mohl takové posouzení provést. Podle názoru předkládajícího soudu by výsledkem toho byl soud, který je – právě v tomto ohledu (posouzení své příslušnosti k projednání a rozhodnutí ve věci s ohledem na zásadu náhodného výběru) – závislý na řediteli správy soudu.

- 26 Předkládající soud dále zkoumá, zda kárné řízení zahájené proti soudci I. H. nezpochybnuje důvěru veřejnosti ve fungování a nezávislost soudů. V této souvislosti je nezbytné připomenout, že podle názoru Soudního dvora kárné řízení vedené proti soudci nesmí být prostředkem kontroly obsahu jím učiněného soudního rozhodnutí, a že právní úprava kárné odpovědnosti musí mít takovou podobu, aby zamezila tomu, že je vystaven nebezpečí, že důvodem ke vzniku jeho kárné odpovědnosti bude pouze jeho rozhodnutí.
- 27 Podle názoru předkládajícího soudu nejsou tyto podmínky v původním řízení splněny, jelikož se kárná řízení vedená proti soudkyni Ch. K. a soudci I. H. týkají obsahu jimi učiněných soudních rozhodnutí, která jsou k dispozici v písemné podobě. Skutečným účelem je výtka, že tento obsah nebyl takový, jaký měl podle názoru ředitele správy soudu být. Ve vztahu ke kárnému řízení, které se týká obsahu soudního rozhodnutí, Soudní dvůr rozhodl, že kárná odpovědnost může vzniknout pouze v některých „zcela výjimečných případech“. Jedná se přitom o „závažná a naprosto neomluvitelná jednání soudců, která by spočívala například v porušení pravidel vnitrostátního a unijního práva, jejichž dodržování mají zajišťovat, kterého se dopustili úmyslně a se zlým úmyslem nebo v důsledku zvlášť závažné a hrubé nedbalosti, nebo v uchýlení se ke svévoli či v odepření spravedlnosti“.
- 28 Předkládající soud dospívá k závěru, že rozhodnutí soudkyně a soudce posoudit vlastní příslušnost k projednání věci v původním řízení, nelze považovat za takto výjimečně závažné porušení zákona. Jedná se o sporný výkon pravomoci. Soudkyně a soudce měli za to, že určitou pravomoc (posouzení vlastní příslušnosti z hlediska zachování zásady náhodného výběru) může vykonávat pouze soudce, nikoliv ale ředitel správy soudu. Ten měl naproti tomu nejen za to, že tuto pravomoc má pouze on, nýbrž i za to, že se soudkyně a soudce dopustili kárného přestupku, protože jeho pravomoc zpochybnili. Dále je nezbytné připomenout, že soudkyně a soudce svá příslušná soudní rozhodnutí řádně odůvodnili. Ředitel správy soudu ovšem tuto skutečnost nevzal v úvahu a neposuzoval, zda se nejedná o pouhou chybu při uplatňování zákona. Naproti tomu využívá kárné řízení, aby ochránil své výsadní postavení v otázce řádného použití zásady náhodného přidělení.
- 29 Konečně předkládající soud zdůrazňuje, že požadavek nezávislosti soudců není samoučelný, nýbrž slouží právu účastníků řízení na obhajobu, jehož zjevnou formou je právo být vyslechnut. Cílem jednání soudce I. H., které bylo důvodem vzniku jeho kárné odpovědnosti, bylo poskytnout účastníkům řízení možnost vyjádřit se k tomu, zda při původním přidělení ředitelem správy soudu a při postoupení věci soudkyni Ch. K. soudci I. H. byla zachována zásada náhodného

výběru. Tento postup totiž ve skutečnosti poskytl účastníkům řízení možnost účinné obhajoby při rozhodnutí o této otázce, protože byly zohledněny jejich názory. Pokud by naproti tomu byla tato otázka ponechána na rozhodnutí ředitele správy soudu administrativním postupem, pak by tento ředitel rozhodl na základě svého osobního posouzení a bez slyšení účastníků řízení.

- 30 V souhrnu je podle názoru předkládajícího soudu v projednávané věci nezbytné posoudit, zda je zachována zásada nezávislosti soudce jako znak právního státu. Podle názoru tohoto soudu lze životaschopnost práv, která občané vyvozují z unijního práva, zajistit pouze tehdy, pokud je chrání nezávislý soud. A tato nezávislost by měla vzniknout s přidělením věci. Od tohoto okamžiku musí soudce převzít plnou odpovědnost za svá rozhodnutí. Jeho chyby musí být napraveny účastníky řízení cestou řízení o opravném prostředku nebo soudem vyššího stupně z úřední povinnosti. V případě, že ředitel správy soudu může po přidělení věci vykonávat nad touto věcí kontrolu, byť pouze v jednom aspektu (v tomto případě dodržení zásady náhodného výběru), nelze vycházet z toho, že soud je zcela nezávislý.

PRACOVNÍ DOKUMENT